

عنوان مقاله:

تحلیل شدت- مدت- فراوانی خشکسالی و روند تغییر بارش در شیراز

محل انتشار:

مهندسی آبیاری و آب ایران، دوره 6، شماره 1 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

مهدی بهرامی - استادیار، گروه مهندسی آب، دانشگاه فسا، شهر فسا، ایران.

محمد توکل صدر آبادی - شجوی کارشناسی ارشد عمران آب و سازه هیدرولیکی، دانشکده مهندسی آب، دانشگاه شهید چمران، اهواز،

عبدالرسول زارعی - استادیار، گروه مرتع و آبخیزداری، دانشگاه فسا، شهر فسا

خلاصه مقاله:

خشکسالی یکی از پدیده‌های طبیعی است که به بارش کمتر از معمول اطلاق شده و در هر رژیم آب و هوایی امکان رخ دادن آن وجود دارد. در پژوهش حاضر از شاخص بارش استاندارد شده (SPI) در مقیاس زمانی ۱، ۳ و ۱۲ ماهه به منظور تعیین شدت، مدت و فراوانی خشکسالی‌های اخیر در ایستگاه سینوپتیک شیراز استفاده شد و آزمون من کندال دنباله‌ای به منظور تحلیل روند تغییرات بارش در مقیاس‌های سالانه و فصلی در بازه زمانی ۱۳۹۲-۱۳۶۳ به کار گرفته شد. نتایج به دست آمده بیانگر افزایش شدت، دوام و فراوانی خشکسالی‌ها و تمایل سال‌های نرمال به خشکی می‌باشد. بزرگ‌ترین خشکسالی مربوط به بازه زمانی ۱۳۸۷-۱۳۸۶ با مدت دوام ۱۶ ماه و حداکثر شدت مشاهده شده ۵۷/۲- می‌باشد. از آنجا که روند منفی بارش در مقیاس سالانه و در فصول زمستان و بهار وجود داشته ولی در سطح خطای ۵ درصد معنی‌دار نشده‌اند و نیز میانگین بارش دهه اخیر در حدود ۱۰۰ میلی‌متر نسبت به دهه‌های قبل کاهش داشته است، از میانگین‌های متحرک ۱۰ ساله آزمون روندیابی استفاده گردید. نتیجه آن که به دلیل اثرپذیری کم میانگین‌های متحرک از یک سال تر یا خشک، روند تغییرات با دقت بالایی تعیین گردید و مشخص شد که در بارش زمستانه و سالانه با دقت ۹۹/۹۹ درصد در میانگین‌های ۱۰ ساله روند منفی وجود دارد. همچنین نتایج نشان داد شدت روند منفی بارش زمستانه، بیشتر از شدت کاهش بارش سالانه می‌باشد.

کلمات کلیدی:

واژه‌های کلیدی: آزمون من کندال، ایستگاه شیراز دنباله ای، شاخص بارش استاندارد، میانگین متحرک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1405914>

